

Veraf en toch dichtbij.

'Ik mis oma en opa,'
Yinte staart uit het raam.
Vandaag is er geen school.
Op vrije schooldagen komt oma altijd op hem passen.
Dat vindt hij leuk.

Oma doet alles wat trager dan zijn mama en papa.
Ze heeft veel tijd om naar hem te luisteren.
Ze doet nooit druk over opruimen of stil zitten.
Nee, ze heeft precies niet veel om handen.
Dus Yinte doet altijd zijn best om oma bezig te houden.

's Avonds komt opa langs om oma op te halen.
Opa vertelt graag grapjes en gooit Yinte in de lucht.
Opa bewondert elke tekening die ze gemaakt hebben die dag.
Dat vindt Yinte grappig, want oma kan echt niet tekenen.
Maar toch doen ze alsof het kunstwerkjes zijn.

Yinte vindt een vrije schooldag altijd fijn.
Maar vandaag niet.
Opa en oma moeten thuisblijven.
Het is plots gevaarlijk om bij hem te zijn.
Een virus zegt mama, iets heel kleins.
Hoe kan iets heel kleins nu zo gevaarlijk zijn?

Yinte voelt zich moe en heeft geen zin om iets te doen.
Mama en papa doen hun best.
Toch knaagt er iets vanbinnen bij Yinte.
Hij mist de oma-opa knuffels.
'Stom virus!' Yinte gooit de verfborstel op de tafel.
Een rood-gele vlek spat open.

'Misschien zijn er andere manieren om bij oma en opa te zijn.'
Mama neemt de verfborstel.
Ze tekent grote rode en gele bloemen op het papier.
Yinte duwt zijn vingers in de verf en maakt blauwe vogels.
Het wordt een kleurig mooi schilderij, vol lente en leven.
Mama laat het papier drogen en belt daarna naar oma.

Na een korte autorit staan ze in de tuin bij oma en opa.
Ze rollen samen het papier open en kleven het op het grote raam.
Oma en opa kijken verbaasd naar de mooie kleuren.
Ze lachen en wuiven.
Ze maken hartjes met hun vingers.
Yinte voelt nu pas goed hoe graag hij oma en opa ziet.

